

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5352/2018
14.11.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Зоране Делибашић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ђорђе Протић, адвокат из ..., против туженог Града Београда, којег заступа Градско правобранилаштво из Београда, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 610/17 од 22.06.2017. године, у седници већа одржаној дана 14.11.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ предлог Апелационог суда у Београду за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној у смислу члана 395. ЗПП.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 610/17 од 22.06.2017. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 8937/14 од 14.09.2016. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде штете због изгубљене добити исплати износ од укупно 525.641,90 динара и то појединачне месечне новчане износе за период од октобра 2004. године закључно са јулом 2008. године, са законском затезном каматом на сваки појединачни износ почев од доспелости сваког износа до исплате, све ближе наведено у том ставу изреке. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 184.300,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности одлуке до исплате. Ставом трећим изреке одбијен је захтев тужиоца за ослобађање од плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 610/17 од 22.06.2017. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П 8937/14 од 14.09.2016. године у ставу првом изреке тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде штете због изгубљене добити исплати износ од укупно 525.641,90 динара са законском затезном каматом обрачунатом на појединачне месечне новчане износе почев од доспелости сваког до исплате. Ставом другим изреке

преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде, па је обавезан тужилац да туженом на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 18.000,00 динара у року од 15 дана од дана пријема отправка одлуке, под претњом принудног извршења. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име накнаде трошкова другостепеног поступка исплати износ од 15.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема отправка одлуке, под претњом принудног извршења.

Против другостепене пресуде, тужилац је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 395. Закона о парничном поступку.

Апелациони суд у Београду је оценио дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 395. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.125/04 и 111/09 – у даљем тексту: ЗПП), који се примењује на основу одредбе члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18), те је решењем РЗ 119/17 од 12.10.2017. године предложио Врховном касационом суду у Београду одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној у смислу наведене законске одредбе, а из разлога што се у ревизији тужиоца указује на потребу уједначавања судске праксе.

Поступајући по предлогу Апелационог суда у Београду, Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној. Ово из разлога што је другостепена одлука донета у складу са усаглашеном судском праксом и правним ставовима у погледу примене одредбе члана 172. Закона о облигационим односима, као и правном дејству одлуке Уставног суда и последицама примене неуставне одредбе. Наиме, по налажењу Врховног касационог суда, у раду туженог Града Београда није било неправилног и незаконитог поступања његових органа, будући да је он могао применити само прописе важеће у време одлучивања о захтеву тужиоца за обављања ауто-превоза путника на територији Града Београда, а то су у конкретном случају биле прво Одлука о ауто-такси превозу из 2002. године, а потом Одлука о ауто-такси превозу из 2005. године која је ступила на снагу 28.12.2005. године, која је такође као услов за давање сагласности за обављање те делатности предвиђала слободно место за такси возило према плану потребе (члан 8. став 1. тачка 8.), а која одлука није била на оцени уставности и законитости. Указивање тужиоца у ревизији на битне повреде одредаба парничног поступка и погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање не представљају законом предвиђене разлоге за дозвољеност посебне ревизије.

Из изложених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке на основу одредбе члана 395. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 401. став 2. тачка 5. ЗПП који се примењује на основу члана 506. став 1. сада важећег Закона о парничном поступку, у вези члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је суду дана 13.04.2011. године, ради накнаде штете, и у истој је као вредност предмета спора означен износ од 999.000,00 динара, с тим да је током поступка смањен на износ од 525.641,90 динара. На дан подношења тужбе суду, наведени износ очигледно није прелазио динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије.

Одредбом члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 55/14), прописано је да је ревизија дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, а који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог закона.

С обзиром да је вредност предмета спора у овој парници испод граничног износа прописаног цитираном законском одредбом за дозвољеност ревизије, то ревизија тужиоца у смислу одредбе члана 401. став 2. тачка 5. ЗПП, није дозвољена.

Стога је на основу одредбе члана 404. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић